

podľa §§ 336, 337 a 338 tr. zák., nebolo už treba siahnuť k ustanoveniu § 335 tr. zák., lebo tu už nebolo treba určovať, či je krádež zločinom alebo prečinom podľa súčtu škôd jednotlivých krádeží. Vrchný súd teda, keď sa dovoľáva pre svoj názor rozhodnutia najvyššieho súdu č. Zm III. 200/25 (ktoré sa ináč ani nevzťahuje na podobný prípad), prehliada, že v dobe, keď toto rozhodnutie bolo vydané, bola krádež kvalifikovaná podľa § 338 tr. zák. za zločin bez ohľadu na cenu ukradených vecí, je teda samozrejmé, že podľa tehďajšieho stavu zákonodárstva v prípade § 338 tr. zák. nemohlo prísť v úvahu použitie § 335 tr. zák. Za platnosti zákona č. 31/29 Sb. z. a n. je možnosť použitia § 335 tr. zák. rozšírená aj na tie prípady, ktoré sú kvalifikované ako zločin teprv pri hodnote veci prez 500 Kč, teda na prípady § 336 č. 7 a 8 a § 338 tr. zák.; lebo sú-li u viac krádeží skutočnosti, zakladajúce citované kvalifikácie, až na tú, že hodnota jednotlivéj krádeže neprevyšuje 500 Kč, — treba v smysle § 335 tr. zák. určiť, či snád' súhrnná hodnota všetkých tých vecí nezakladá kvalifikáciu činu za zločin, či totiž nedopĺňa tú dosiaľ chýbajúcu složku kvalifikácie činu za zločin. Z týchto dôvodov trestné činy obžalovaného M. H., ktorý síce v 14 prípadoch odcudzil veci osobitne hodnotu 500 Kč neprevyšujúce, dovedna však hodnotu 500 Kč prevyšujúce, majú sa kvalifikovať za jednonásobný zločin krádeže podľa §§ 333, 335 a 338 tr. zák., keď bolo zistené, že obžalovaný bol už pred spáchaním týchto krádeží dva razy potrestaný pre prečin krádeže a od výkonu posledného predchádzajúceho trestu neuplynulo ešte 10 rokov. Preto najvyšší súd, vyhovujúc zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, pokračoval v smysle 1. odst. § 33 por. nov., z dôvodu zmätku uvedeného v § 385 č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu vo výroku o kvalifikácii trestného činu a v súvislosti s týmto aj vo výroku o hlavnom a vedľajšom treste, trestný čin obžalovaného kvalifikoval za jednonásobný zločin krádeže podľa §§ 333, 335 a 338 tr. zák. a znova vymeral obžalovanému trest.

Čís. 4516.

Lhůta k opovědi zmateční stížnosti a k podání odporu počíná dnem, kdy manželka obžalovaného, již byl doručen opis kontumačního rozsudku, jej obžalovanému (po jeho návratu s cesty) odevzdala.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1932, Zm I 1004/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného proti rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 1. října 1931, a nařídil soudu první stolice, by o obžalobě konal nové hlavní přeličení. Zmateční stížnost a odvolání odkázal na toto rozhodnutí. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Podle zpátečního lístku byl kontumační rozsudek doručen 15. října 1931. Podle tvrzení obžalovaného, osvědčeného výpovědí jeho manželky, podepsala tato doručný lístek jménem obžalovaného, jenž tehdy

dlel mimo P. a vrátil se 17. října 1931, kdy mu teprve manželka odevzdala vyhotovení rozsudku. Poněvadž nic nevyšlo na jevo, co by správnost těchto údajů uvádělo v pochybnost, jest za to míti, že opis rozsudku byl obžalovanému do vlastních rukou doručen dne 17. října 1931. Staly se tudíž opověď zmateční stížnosti a současné podání odporu dne 20. října 1931 ve třídenní zákonné lhůtě (§ 284, odst. 1, § 427, odst. 3 tr. ř.), tudíž včas.

Čís. 4517.

I dubiosní pohledávky mají majetkovou hodnotu a jich vynechání ve výkazu majetku jest zatajením aktiv ve smyslu § 4 zák. čl. V:1916 (§ 414 čís. 1 tr. zák.). Škodu, způsobenou tím věřitelům, jest určití podle pravděpodobné hodnoty těchto pohledávek; pro kvalifikaci trestného činu a pro výměru trestu stačí však zjistiti aspoň minimální hodnotu v částkách uvedených v § 383 tr. zák. ve znění nov. čís. 31/29 Sb. z. a n.

Zatajení aktiv jest trestným činem jen tehdy, stalo-li se v úmyslu poškoditi věřitele.

Skutková podstata zločinu podle § 414 čís. 2 tr. zák. vyžaduje, aby pachatel pozitivním projevem uznal za pravý dluh, o němž ví, že jest nepravý.

Otázku, zda úpadce vědomě nesprávně vedl obchodní knihy, náleží rozhodnouti soudu, nikoli znalci. Vedl-li knihy někdo jiný než úpadce, nutno zjistiti, zda nesprávné jich vedení dělo se na přímý poukaz úpadcův.

(Rozh. ze 4. listopadu 1932, Zm IV 611/31.)

Nejvyšší soud, přezkoumajav trestní věc proti M. D. a spol., obžalovaným ze zločinu podvodu a j., na základě veřejného líčení o zmatečných stížnostech obžalovaných vynesl rozsudek, jímž některé zmateční stížnosti odmítl a zamítl, jiným vyhověl, rozsudek odvolacího soudu zrušil a obžalované z obžaloby zprostil, v některých směrech však vrátil věc odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z d ů v o d ů:

Obžalovaní M. L., E. G. a F. D. byli odvolacím soudem uznáni vinými zločinem podle § 4 zák. čl. V:1916 se zřetelem k § 414 čís. 2 tr. zák. a § 383 tr. zák., spáchaným tím, že uznali za pravé dluhy a závazky I-ské spořitelny jako její oprávnění a zodpovědní činitelé, jimž bylo svěřeno vedení obchodů této firmy v době od roku 1921 do roku 1926, tehdy, když se obchodní firma stala neschopnou platiti, a to za tím účelem, aby při mimokonkursním řízení poškodili věřitele banky. Zmateční stížnost těchto obžalovaných s hlediska § 385 čís. 1 a) tr. ř. namítá, že nebylo zjištěno, kdy a jakým činem tito obžalovaní uznali dluhy spořitelny. V rozsudku odvolacího soudu skutečně není tohoto zjištění. Odvolací soud se obmezil na zjištění, že tito obžalovaní, — jak dokazuje výpis z firemního rejstříku — byli v rozhodné době zodpověd-